

seer paa Individet og ikke paa Armeen som Heelhed. Man maa see paa, at Krigsministeren er berettiget til at stille Fordringer saavel til Armeen som en Heelhed som til Individet. Krigsministeren kan taale et vist Gjennemsnitsantal af dette Slags Individer, men kan ikke taale, at dette Antal ved saadanne Foranstaltninger stiger i en betydelig Grad. Er det ikke Tilfældet med saa utallige Ting i Verden, saavel i den legemlige som aandelige, at det er Sammensætningen, det kommer an paa, at en vis Procent med Hensyn til en vis Deel af det Hele ikke kan gjøre videre Skade, men at Forholdet aldeles skifter Natur, naar dette Procentantal stiger i en betydelig Grad, hvilket i dette Tilfælde vil skee, dersom Forsamlingen mod min Forventning vil følge den ærede Rigsdagsmand. Jeg gjentager, den ærede Rigsdagsmand har kun seet paa Individerne; han har ikke seet, at man tillige er berettiget til at see paa Hærens Sammensætning og paa den betydelige Indflydelse, det vil udøve, dersom man slaar Ørene vidt op for disse Individer. Man vil derved nedsette den danske Armees Hæderlighed, hvad Kongeriget angaaer.

Tscherning: Jeg har ikke foreslaaet Noget, som nedsetter den danske Armees Hæderlighed. Jeg har holdt mig indenfor Lovens Grænse i § 5, der siger, at den danske Armee er hæderlig, naar i dette Tilfælde de Fordringer med Hensyn til Mandskabets Egenstaber opfyldes, som jeg her har foreslaaet. § 5 i den nuværende Værnepligtslov siger: „Alle de, som ere dømt paa Vren eller have lidt Straf af offentligt Arbejde, ville som Uværdige til at tjene i Hæren eller ved Søværnet (Flaaden og Orlogsværftet), være at udelukke af samme, dog uden at de derfor fritages for i fornødent Fald at anvendes ved særlige Arbeidscommander og deslige.“ Det er Grænsen, og der er ingen anden; behøves der nogen anden, saa sæt den ved Lov; dette bliver da herefter Grænsen for den Hæderlighed, som kan kræves af Armeen. Jeg har seet saa mange Armeer, og jeg veed, at deres „Hæderlighed“ ikke nedsettes ved at lade Vytningen være fri. Vytningen besværes man intetsteds; det er noget Nyt; det er opfundet her.

Jeg seer paa Heelheden og paa Armeens Tare, ligesaa godt som den ærede Minister; men jeg gaaer ikke hen og støder ud af Hærens Rækker den Mand, som har Nr. 3, naar han vil træde istedetfor den, der har Nr. 1; naar Nr. 3 har sin Vedtegning at være dygtig til Militair, maa han kunne træde istedetfor Nr. 1; thi ellers have de ved Vedtræningen spillet Hazard om deres hele Fremtid; men Vedtræningen er ikke et Pykkespil, det er en Inddeling af Mandskab. Det lader sig ikke drive tilbage ved høje Talemaader om, at det vil forværre Armeens Moralitet og Hæderlighed. Jeg lader mig ikke kaste tilbage af Udtryk af den Natur; jeg seer ogsaa paa Underofficerernes Forbeel, men lader mig ikke trønge hen til, at Folk ikke skulde have den Frihed, som ligger indenfor den Begrænsning, her er stillet op. Stil andre Begrænsninger, men lad ikke Trykkelset falde paa Enkelte; lad Bestemmelserne være almindelige. Dette Forhold har været længe overveiet; da denne Paragraph først blev optaget i Værnepligtsloven, var der Røgle, der ikke vilde have den saa udvidet. Nei, det klinger som sagt høit, og jeg troer meget gerne, at den ærede Minister taler paa sine Collegers Vegne; men han seer alene til den ene Side. Man vil absolut holde Markedet dyrt; vi vide af det ærede Medlem her (Bæk), at det er en af Hovedgrundene; men hele denne indirekte Bestatning skal man ikke haandhæve. Dersom jeg saae alene paa Individerne, sagde jeg: Lad de Lovgivningsbestemmelser, som ere tilstede, vedblive; men da jeg ogsaa seer paa Staten og Hæren, rækker jeg min Haand til at sætte andre Bestemmelser istedet, der snarere ere mere trykkende end beskyttende for Befolkningen, men som ere bedre for Hærvæsenet, navnlig for det eneste, vi kunne have, et Militærvæsen, og for Søværnet langt fordeelagtigere. Søværnet trænger til denne Lov; skal den da flydes tilbage, fordi man vil haandhæve Bestemmelser, der gribe ind i Personernes ganske simple Net, og give Krigsbestyrelsen Tilladelse til indenfor Kongerigets Omraade at sortere Befolkningen istedetfor selv at levere Mandskabet, saaledes som Krigsbestyrelsen er berettiget til at fordrø. Det gaaer ikke an; det lader sig ikke gjøre.